

טקס הזיכרון לחללי צה"ל – אנדרטה 2018

כתב סגן ארז שטרק ז"ל לפני שנהרג באסון המסוקים לפני 20 שנים:

**"שום דבר לא יפגע בי, שום דבר
לא אישה לא כדור מחבלים, שום דבר
כי ככה נשבעתי לאחי, אחותי, להורים
ובכיתי בלילות ודאגתי בימים
כי פחדתי שמשהו יפגע בהורים
וקולו של אבי מהדהד לי בראש כבר שנים
אם יקרה לך משהו
אין לי טעם לחיים
אין לי טעם למחר."**

מדינת ישראל הורידה לפני שעה קלה את דגלה לחצי התורן
לאות הזדהות עם הנופלים במערכות ישראל. ביום הזה, כל אחד
מאיתנו חושב על הנופלים. אני חושב על חבריי שנפלו, על הוריהם
ובני משפחותיהם. ביום הזה אני חושב על מר גורלכן המשפחות
השכולות. אני חושב על הרגע בו הגיעו נציגי קצין העיר אל
בתיכם ובפיהם הבשורה הנוראה. אני מדמיין את זעקות השבר
ואת הבתים שהדמימו ובהם, בכל זאת, מהדהד במעורפל קול
יקיריכם שמתו. ביום המקודש הזה, אני מביט בכם, מביט
באנדרטה שמאחורי וחושב על כל אחד מהנופלים, בנותיה ובניה
של העיר קריית ביאליק.

נפול יקיריכם לימד אתכם את ערך החיים הטובים והמאושרים ומנגד שזיכרונות אינם נעלמים. הם מתחדדים עם כאב וגעגוע כפי שכתבה נאווה אינטרשיין, אמו של בן הקריה, סמ"ר שרון אינטרשטיין ז"ל, שנפל ביום ט' באדר ב' תשס"ה – 20.3.2005, בן 27 בנופלו: **"למדנו מהו בכי תמרורים, למדנו כמה לב יכול לכאוב ולמדנו – מהו שכול. אבל כל זה כאין וכאפס לעומת מה שאתה לימדת אותנו בחיך: לימדת אותנו מהי שמחת חיים ומהי אהבת משפחה וחברים... בזמן קצר לימדת את הסובבים אותך ואת אלו שנקרו בדרכך מה צריך לדעת בשביל לחיות חיים טובים ומאושרים. רק דבר אחד לא לימדת אותנו – מה עושים עם הגעגועים..."**

אובדן יקיריכם שינה את מסלול חייכם. הוא העביר אתכם מחיים מלאי תקווה אל עצבות שמהלה כל שמחה. נעה, בת דודתה של רב"ט קרן ענתבי, תושבת עירנו, שנפלה ביום ט"ז בתמוז תשנ"ז – 21.7.1997, בת 19 בנופלה, כתבה לזכרה את השיר **"המלאך שלי": "על ענן לבן בשמים/יושבת מלאכית לבנה עם כנפיים/מלאכית יפה עם חיוך ממייס על השפתיים./ היא שולחת אלינו כוכבים/שעלינו ישמרו ביחד איתה ועם אלוהים./ המלאכית היפה תמיד זוהרת ופורחת,/ כמו קרן שמש שמבעד לעב אפור זורחת./ המלאכית שלנו עד לא מזמן הייתה איתנו/והביאה אושר ושמחה לחיי כולנו./ אך יום אחד נותרנו בלעדיה,/ כאן למטה, מבקשים לראות את פניה./ נשארנו כאן עם געגועים, זיכרונות רבים/ואמונה גדולה שטוב לה עם שאר המלאכים."**

אל תחושת האבדן, אל הריק והחלל. אל הגעגועים ולצער על מותם של יקיריכם, מתווסף גם כאב ההחמצה. לעולם לא נדע מה היה קורה אילו היו נשארים בחיים, אילו הקימו והרחיבו משפחות, אילו הגשימו ומימשו חלומות.

אילו יכלו הנופלים להיות עמנו היום, הם לבטח היו גאים בכברת הדרך שעברנו מיום הקמת המדינה וההישגים הרבים שרשמנו בכל תחומי העשייה והיצירה בארץ הנפלאה שלנו.

שבעים שנים נמשך סיפור האהבה שלנו עם הארץ הזאת. שבעים שנים של מלחמות ומאבק לחיים; שבעים שנים של אתגרים והתמודדויות; שבעים שנים של הישגים והצלחות.

בטרם יחל יום-עצמאותנו וזיקוקי דינור בשלל צבעים ירקיעו אל השמיים, נתייחד בענווה עמכם, בני המשפחות השכולות. נאמץ אתכם אל ליבנו באהבה, ואת יקירינו הנופלים, נזכור ונוקיר בחיי התרבות והיצירה של עירנו קריית ביאליק.